היצירה השנייה שבחרתי היא יצירתה של שירה גנור, ״פעמון שורק״ משנת 2026.
בשיחה שניהלתי עם שירה, היא סיפרה כי בשלב שבו קיבלה את החלל שבו נועדה להציג את הגשת הביניים, החלה המלחמה והחלל נשאר דומם. היא תיארה תחושה שלפיה שום דבר שניסתה להחזיק לא הצליח להחזיק את הזמן. העבודות החלו לצמוח ״כמו עשבים שוטים״. המלחמה השפיעה עליה, אך נקודת ההתחלה שלה לא הייתה רצון ליצור ייצוג ישיר של המלחמה. היא פנתה אל נושאים שכבר העסיקו אותה, בניהם נשיות, מיניות וכעס על עולם הזנות. היא גם הדגישה שלא ביקשה לבחור צד או להציע פתרון. הדבר החשוב עבורה היה ששני צדדי המטבע יפעלו בו זמנית.[20]

גם כאן אני מבקש להתחיל במה שראיתי והרגשתי בתוך החלל ורק לאחר מכן לעבור אל ההקשרים הרחבים יותר. המפגש הראשון שלי עם העבודה היה מפגש עם מקום שנראה כאילו משהו כבר קרה בו. כמעט כל דבר בחלל הרגיש כמו דבר שנשכח מאחור אחרי בריחה ממאבק. משטחי עץ כהה, חלקי מיטות, צינורות, חבלים, כריות, בדים, נעליים, מטבעות, פעמונים קטנים, חרוזים וחפצים שנקשרו זה לזה. התחושה הזאת עדיין קיימת עבורי, אבל לאחר השיחה עם גנור אני לא רואה בה תיאור מלא של העבודה. היא יותר מתארת את האופן שבו המלחמה עיצבה את המבט שלי כצופה, בעוד שהעבודה עצמה מדברת הקשרים נוספים של גוף, מסחר, כאב ושליטה.

חלק מהאובייקטים עדיין מזוהים מיד עם השימוש המקורי שלהם, אבל כמעט אף אחד מהם כבר לא מסוגל למלא אותו באופן רגיל. הם קשורים, מפורקים או מחוברים לחפצים אחרים. החפץ לא נמחק, דווקא הזיהוי המיידי שלו גורם לתחושה מטרידה, אני רואה דבר מוכר, אבל מגלה שהוא לא מתנהג כמו שאני מצפה. הפער הזה מייצר תחושה של עולם קרוב ורחוק בו זמנית. כריות ללא מיטה, נעל ללא גוף. חפצים יומיומיים, אבל הקיום שאפשר להם להיות שימושיים כבר לא נוכח.

כאשר גנור קיבלה את החלל, היא דמיינה אותו מלמעלה. היא הסבירה שהיא יוצרת מהמיקרו אל המאקרו, מהפרטים קטנים, חומרים, קשירות ומגעים, ומתוכם נבנה החלל השלם.[21] כצופה זה פועל אצלי הפוך. תחילה, אני רואה גלריה מלאה באובייקטים, לאחר מכן אני מתקרב למטבע, לפעמון, לתפר, לקשר. העבודה דורשת תנועה חוזרת של קרבה ומרחק וחיבור בין הפרטים הקטנים לתמונה הכוללת.

בעיניי, המסלול שגנור יצרה מעלה תהיות על המבט. הוא קובע מי מביט, על מה מותר להתעכב ובאיזה מרחק. חלק מן הדברים מושכים את העין ממרחק באמצעות צבע, גודל או טקסטורה, ואחרים מתגלים רק לאחר שמתקרבים. הצופה מביט, אבל בו זמנית העבודה בוחנת גם אותו. הרצון לראות עוד, לסרוק את החדר ולפענח את האובייקטים הופך לחלק מן הנושא. המבט הסקרן, השיפוטי, החודרני.

מחקר שנערך בקרב 625 סטודנטים במכללה האקדמית אשקלון בתחילת 2024 מצא רמות בינוניות עד גבוהות של לחץ במהלך המלחמה וקשר בין לחץ מוגבר לבין מגורים באזורי עימות, איכות שינה ירודה ושימוש נרחב במדיה חברתית.[22] מחקר נוסף שנערך בקרב סטודנטים לרפואה במהלך 2024 ופורסם ב־2026 מצא ירידה משמעותית ברווחה הנפשית ובתפקוד האקדמי, כאשר 80 אחוזים מהמשתתפים דיווחו על ירידה ביכולת ללמוד ו-61 אחוזים על התקדמות אקדמית חלשה יותר.[23] הנתונים האלו ממקמים את ״פעמון שורק״ של גנור בתוך מציאות שבה שגרת הלימודים כבר מתקיימת בתוך חירום. הסטודנטית יוצרת ומציגה בזמן שמסביבה מתקיימת מציאות יומיומית של אזעקות, מרחבים מוגנים, מסלולי מילוט ואי ודאות. הנתונים האלו יכולים לאפשר להבין למה מקום שמורכב מחפצים עקורים ובלתי שמישים יכול להיקרא כשפה של התקופה. ומחזקים את דבריה על החלל שנשאר דומם ועל הזמן שאי אפשר להחזיק.

השם של היצירה, ״פעמון שורק״, מחבר בין שני מכשירים שמפיקים קול בדרכים שונות. פעמון משמיע צלצול כשגוף פוגע בו וגורם לו לרטוט, לעומת זאת, משרוקית פועלת בעזרת לחץ אוויר.

[20] שירה גנור, שיחה שערכתי עם האמנית, 29 באוגוסט 2026.

[21] שירה גנור, שיחה שערכתי עם האמנית, 29 באוגוסט 2026.

[22] קרן דופלט ונורית הומינר-קלפר, ״War-Related Stress among Israeli College Students Following 7 October 2023 Terror Attack in Israel״, European Journal of Investigation in Health, Psychology and Education 14, 8 (2024), עמ׳ 2175-2186.

[23] ג׳ומאנה עיסא-חדאד, מרי רודולף ולילך מלאצקי, ״The Impact of the October 7th War on Israeli Medical Students' Mental Health and Well-Being״, Frontiers in Public Health 14 (2026), מאמר 1813271

הצירוף ביניהם יוצר שאלה על קיום שנדרש לפעול בצורה לא רגילה. הוא אמור גם לצלצל וגם לשרוק, גם לקבל מכה וגם לנשום.

ובכל זאת, באופן שבו העבודה הוצגה לא היה צליל ברקע, היה שקט. עם זאת, כמעט כל דבר בה נראה כאילו הוא יכול להשמיע קול. מטבעות ופעמונים יכולים לצלצל, עקבים יכולים לנקוש, צינורות חלולים יכולים לשרוק.

לכן העבודה נקראה אצלי ממקום של דריכות. דווקא השקט הוא הרגע שבו הגוף מחכה לסימן הבא ומנסה לזהות מראש מה הסכנה ומאיפה היא תגיע.

לאחר השיחה עם גנור, העבודה נקראה אצלי גם ביחס למיניות לזנות. ועלתה בי השאלה מי רשאי להשמיע קול, מי הופך למושא של הסתכלות, מתי קול משמש כהזמנה, ומתי כאזהרה. שני הצדדים נשארים פעילים אין דרך אחת להסתכל ולהחליט אם החלל ב״פעמון שורק״ קורא לצופה להתקרב או מזהיר אותו מפניו.

12. שירה גנור, ״פעמון שורק״, 2026, פיסול רדי-מייד, בצלאל אקדמיה לאמנות ועיצוב, ירושלים. צילום: הדס חי (עמ׳ 18)

לאורך החלק התחתון של הקיר הלבן הראשי מופיעה רצועה כחולה רחבה שמורכבת מדפים שנצבעו ידנית. כל יחידה קצת שונה מהשנייה, וסימני המברשת נשארו גלויים.

בתוך ההקשר הישראלי קשה לי לנתק את הכחול והלבן מצבעי הדגל. בעבודה ישראלית שנוצרה בזמן מלחמה, המפגש בין כחול ללבן קיים עבורי כצופה.

גנור הסבירה שהצבעוניות לא נבעה מצבעי הדגל. מקור התכלת היה התכלת המקראית.[24] בתורה התכלת נזכרת בין היתר במצוות הציצית, ואילו תיאור החילזון ותהליך הצביעה מופיע במקורות חז״ל. במסכת מנחות מתואר שימוש בדם החילזון, ובמקום אחר החילזון מתואר כיצור שגופו דומה לים, ברייתו דומה לדג ודמו משמש לצביעת תכלת.[25]

גנור אוספת חפצים שבאו מתחומים שונים של החיים ודוחפת אותם לתוך מערכת חדשה. זו אינה מערכת יעילה או מסודרת. היא נראית מאולתרת, וזה בדיוק מה שגרם לי לחשוב על בריחה.

מי שנדרש לצאת מהר, לברוח, לא בונה פתרונות מושלמים. הוא קושר, עוטף, דוחף, אוסף ומשנה את התפקיד של מה שנמצא לידו. פעולת הקשירה חוזרת כמעט בכל העבודה. חוטים מלפפים מוטות, שרוכים מחברים נעליים ורצועות נושאות שורות של פעמונים וחרוזים. הקשר מחזיק את הדברים יחד, אבל הוא גם כובל אותם.

השיחה עם גנור הרחיבה את הפרשנות הזאת. היא סיפרה שהעיסוק בחיבור בין דברים ובהצגת הקשירות עצמן מרכזי בעבודתה. מבחינתה, חשוב ששני צדדי המטבע יפעלו בו זמנית.[26] קשר יכול להחזיק וגם לכבול, לחבר אבל גם להגביל. הוא יכול להעיד על טיפול, ובאותה מידה על כוח שמפעיל לחץ. גנור מדגימה בעזרת פעולה חומרית, תנאי לקיום וגם מקור של אי נוחות.

אחת הקבוצות הבולטות ביותר בעבודה מורכבת מחלקי מיטה לבנים. רגליים מסובבות, מוטות ומסגרות קשורים זה לזה. חלקם עדיין עומדים וחלקם כבר קרסו על המשטח. לידם מונחות שתי כריות לבנות. המיטה היא אחד האובייקטים הכי מזוהים עם בית שיש. היא קשורה לשינה, מנוחה, אינטימיות ומקום בטוח. בזמן חירום היא גם המקום שממנו קמים בבהלה.

הנעליים חיזקו אצלי מאוד את התחושה של בריחה. נעל היא הדבר שמאפשר לגוף ללכת על משטחים ולהגן על הרגל מפני פגיעה, אבל כמעט כל הנעליים בעבודה אינן זמינות להליכה. נעלי עקב שחורות וחומות מחוברות למוטות, לעץ ולחפצים אחרים. חלקן מחזיקות מטבעות או רכיבים קטנים. העקב, שאמור להגביה את הגוף ולשנות את האופן שבו הוא הולך, נעשה כאן נקודת תמיכה לא יציבה.

[24] שירה גנור, שיחה שערכתי עם האמנית, 29 באוגוסט 2026.

[25] עמר, זוהר, ואילוז, דוד, ״צביעת תכלת על פי הרמב״ם ושימוש בסממני צביעה טבעיים״. המעין נג, ד (תמוז תשע״ג [2013]), עמ׳ 53-35.

[26] שירה גנור, שיחה שערכתי עם האמנית, 29 באוגוסט 2026.

יש בנעלי עקב גם קשר לנשיות, הופעה, מיניות, משיכה וכאב. נעל עקב משנה את יציבת הגוף ואת אופן ההליכה. ביצירה, הנעליים שחוקות, קשורות ומחוברות לאובייקטים שונים. הן מחזירות את רעיון הבריחה אל הגוף עצמו. הנעל תלויה ברגליים, במהירות, במשקל ובמה אפשר לקחת בלי שיעכב אותך.

13. שירה גנור, "פעמון שורק", 2026, פיסול רדי-מייד, בצלאל אקדמיה לאמנות ועיצוב, ירושלים. צילום: הדס חי (עמ' 18)

על משטח העץ החזיתי מונח גוף גדול ורך שחלקו לבן וחלקו שחור. הוא נראה מורכב מסיבים דמויי צמר או מילוי אקרילן. לאורך החלק הלבן מוצמדות יחידות קטנות של פעמונים, בחלק השחור מופיעים גלילים כהים, ספק סלילים של חוט ספק צינורות. על פניו מופיע המספר 6, דבר שמוסיף תחושה של קטלוג, ממצא, ראיה. גוף שסומן בתוך סדר שאיננו מכירים. הספרה 6 מסמלת ביהדות את ששת ימי הבריאה ואת ששת קצוות המציאות, בנומרולוגיה היא מקושרת לטיפול באחרים ולשלום בית, ובסמלים כמו מגן דוד היא מורכבת ממשת קודקודים המאזנים בין כוחות שונים.[27]

העובדה שאי אפשר לזהות מהו האובייקט היא בעיניי חלק גדול מהכוח שלו. אם זו כרית, אז חפץ ביתי קיבל אנטומיה ונעשה פצוע. אם זה דימוי ליצור חי, הוא נראה כאילו הונח על שולחן תצוגה או ניתוח. הוא נשאר בין חי, מת וחפץ.

הגוף הזה מחבר בצורה הכי ישירה בין השרידים של הבית לבין השרידים של האלימות. אין בו דם ואין פצע ריאליסטי, ולכן האלימות לא מוצגת מילולית. היא נמצאת בעצם זה שכבר אי אפשר לדעת אם אני מסתכל על גוף או על רהיט. הבית נעשה גוף והגוף נעשה חפץ. בעיניי הפגיעה היא בדיוק באזור שבו הגבול בין הדברים נשבר.

החלל כולו מלא גם בקווים ארוכים. צינורות לבנים, מוטות עץ, חבלים, חוטים ורצועות עוברים בין אזורים שונים של המיצב. חלקם ישרים וחלקם מתעקלים.

בדרך כלל תשתית אמורה להסתתר בתוך קיר, רצפה או רהיט. אצל גנור הכול גלוי. הקשר, החוט והחיבור נשארים גלויים לעין. אין ניסיון לייצר אשליה שהמערכת שלמה. אני רואה כל הזמן את המאמץ שמחזיק אותה. העבודה לא מציגה רק את הדברים עצמם אלא גם את המאמץ למנוע מהם להתפרק.

העבודה מחברת בין חלקים שלא נועדו להיות יחד, ובכל זאת המערכת ממשיכה לעמוד. חלקים זרים מקבלים תפקיד חדש. דברים שלא נועדו לשאת אותה נאלצים לשאת אותה. זה דימוי של הישרדות, ולא של החלמה.

14. שירה גנור, "פעמון שורק", 2026, פיסול רדי-מייד, בצלאל אקדמיה לאמנות ועיצוב, ירושלים. צילום: הדס חי (עמ' 18)

על אחד השולחנות מונחות שתי רצועות בד ארוכות ואפורות שנמשכות עד הרצפה. ועליהן צפופות עשרות יחידות לבנות של פעמונים קטנים. ובהמשך מופיעים חרוזים מקושטים באדום, ירוק ושחור ורקמות לאורך כל הרצועה בצבע לבן.

הפעמונים הקטנים אינם פונים כולם לאותו כיוון ואינם מסודרים בצורה ישרה. במקום פעמון אחד שמודיע על סכנה יש כאן הרבה פיות קטנים. אם כולם היו מצלצלים יחד, היה נוצר אולי רעש חזק, אבל לא בהכרח מסר ברור. האזהרה מפוזרת בין הרבה גופים קטנים.

חרוזים ופעמונים יכולים להיות גם דבר שנראה חגיגי או קישוטי. הדבר הזכיר לי איך בזמן מלחמה דברים יכולים לקבל תפקיד חדש. תיק גב שנהיה תיק חירום, וחדר מדרגות נהיה מרחב מוגן.

[27] בראשית א, א-לא; ספר יצירה, פרק א, משנה יג; גרשם שלום, מגן-דוד: תולדותיו של סמל (עין חרוד: משכן לאמנות, 2009); לטענה הנומרולוגית ראו מאייה, "נומרולוגיה מספר 6", אתר מאייה הנומרולוגית.

מטבעות שוקולד ישראלי מופיעים במקומות רבים במיצב. המחשבה של גנור הייתה על כסף שנזרק לנשים בזנות.[28] המטבעות מחדדים את הקשר בין מיניות ומסחר. מצד אחד מטבע שוקולד מצביע על עסקה, תשלום ויחסי כוח. מצד אחר הוא מציע מתיקות, פיתוי ומשחק. העבודה בנויה מהחיכוך בין המשמעויות והקרבה בין דברים רחוקים: דבר שיכול להיראות תמים, ילדי ומנחם נושא גם אסוציאציה של קנייה ושל מסחר בגוף.

הדבר מתחבר בעיניי גם לבריחה באופן חומרי. כסף יכול להיות משאב שמאפשר להתקיים, הוא סממן של כוח. המטבע יצא מן המקום הרגיל שלו. הוא לא בכיס או בקופה, אלא מפוזר וחשוף. בריחה אינה רק תגובה נפשית. היא תלויה גם במשאבים חומריים.

אני חושב על העבודה כעל ארכיון של מצב חירום. נמצא בו מה שנשאר, מה שהיה נגיש, מה שהיה אפשר לקחת או להפוך למשהו אחר. ריבוי החפצים אינו מעלים את החסר. הוא דווקא גורם לי להרגיש בחוסר.

גם מלאכת היד בולטת מאוד בתוך הארכיון הזה. יש קשירות, תפירות, ליפופים, חריזה ורקמה לצד חפצים תעשייתיים. אלה פעולות שקשורות בדרך כלל לטיפול, ביתיות וקישוט. הן לא מתקנות את החפצים במובן של להחזיר אותם להיות מה שהיו, אבל הן מונעות מהם להפוך לפסולת אנונימית. כל קשר וליפוף מעידים שמישהו אנושי השקיע זמן בניסיון להחזיק דבר פגוע.

15. שירה גנור, "פעמון שורק", 2026, פיסול רדי-מייד, בצלאל אקדמיה לאמנות ועיצוב, ירושלים. צילום: הדס חי (עמ' 18)

16. שירה גנור, "פעמון שורק", 2026, פיסול רדי-מייד, בצלאל אקדמיה לאמנות ועיצוב, ירושלים. צילום: הדס חי (עמ' 18)

במקומות שונים במיצב מופיעות נעלי עקב הקשורות למוטות לבנים ארוכים. הנעליים אינן מונחות כזוג שניתן לנעול, אלא נכרכות אל המוטות והופכות לחלק ממבנה מוארך. בחלק מן המוטות מופיעות בקצוות נוצות לבנות ומילוי שנלקחו מכרית. כך מתחברים בתוך גוף אחד כמה חפצים הקשורים לגוף אך למצבים שונים מאוד שלו: הנעל שייכת להליכה, לעמידה ולהופעה החיצונית; הכרית שייכת למנוחה, לשינה ולרכות; המוט הקשיח מאריך את שניהם והופך אותם למבנה שאינו מאפשר עוד להשתמש בהם באופן המקורי.

החיבור בין נעלי העקב לבין הנוצות והמילוי של הכרית מציע בעיניי שתי צורות שונות של תנועה. הנעל שייכת להליכה ולמעבר פיזי במרחב. היא האובייקט שבאמצעותו הגוף עוזב מקום אחד ומגיע לאחר. הכרית, לעומתה, אינה מזיזה את הגוף כלל, אך היא קשורה לשינה, לחלום ולמצב שבו התודעה יכולה להתרחק מן המקום שבו הגוף נשאר. אם כך, בתוך אותו אובייקט גנור מחברת בין שתי אפשרויות של בריחה: בריחה פיזית ובריחה תודעתית. אפשר לצאת באמצעות הרגליים, ואפשר לצאת באמצעות השינה.

גנור שיתפה אותי כי היא מתמודדת עם פיברומיאלגיה והוסיפה כי בעקבות הכאבים החלה לחלום על חללים, וכי לחלומות יש מקום מרכזי בחייה. ברגעים של כאב וקושי היא השתמשה בחלומות כדרך להתקיים ולנוע. בפיסול, לדבריה, יוצאים דברים שקורים לגופה באותה התקופה.[29] המידע הזה חיזק את האופן שבו אני מסתכל על היצירה. התנועה לא חייבת להיות רק הליכה ממשית של הצופה בין שולחנות. היא יכולה להיות גם תנועה אחרת של גוף שבמציאות מתקשה לפעול. החלום הוא דרך להמשיך להתקיים עם הגוף ובאמצעותו.

עם זאת, שתי צורות הבריחה מופיעות כאן לאחר שאין להן את האפשרות לסייע לבריחה. נעל העקב

[28] שירה גנור, שיחה שערכתי עם האמנית, 29 באוגוסט 2026.

[29] שירה גנור, שיחה שערכתי עם האמנית, 29 באוגוסט 2026.

אינה יכולה לשאת רגל משום שהיא קשורה למוט, והכרית אינה יכולה לנחם ראש משום שהמילוי הרך נלקח ממנה וחובר בקצה של אובייקט אחר. אפילו שתי דרכי המילוט הבסיסיות ביותר, לעזוב את המקום או תודעתית לברוח ממנו לרגע באמצעות השינה, נעשות בלתי זמינות.

אלה גם שרידים של חיים. החפצים שומרים כתמים, קמטים, שחיקה ולולאות. הם נראים כאילו השתמשו בהם לפני שהגיעו לגלריה. הזמן שלהם לא התחיל בתערוכה. בגלל זה הגוף האנושי נוכח כמעט בכל מקום גם כשהוא לא מוצג. אני מרגיש אותו דרך הנעל, הכרית והבגד.

מצב החירום נעשה מציאות יומיומית שבתוכה ממשיכים לחיות, ללמוד וליצור. זו בעיניי אחת הדרכים שבהן עבודה סטודנטיאלית יכולה לבטא מלחמה מתמשכת. היא מציגה את השחיקה של הגבול בין חריג לשגרה.

ההשוואה לסאן פרנקו עוזרת לי להבין ששתי העבודות לא מציגות עמדה פשוטה של אופטימיות מול פסימיות. הן נמצאות בנקודות שונות ביחס לשבר. ״רפואה״ של פרנקו שואלת כיצד אפשר להתחיל לפעול אחרי פגיעה ואיך אפשר ליצור קשר בין חלקים שנשארו נפרדים. ״פעמון שורק״ שואלת בעיניי שאלה מוקדמת ודחופה יותר: איך יוצאים מן הסכנה ומה אפשר לקחת איתנו כאשר הבית, הדרך והגוף כבר הסתבכו זה בזה.

אצל פרנקו נמצאים הצלב הרפואי, משטפת העיניים, גופים מפוצלים והאפשרות של החלמה. גם כשהריפוי לא מובטח, קיימת בתוך העבודה צורה שמסוגלת להיבנות מחדש ולשרוד. אצל גנור נמצאים פעמונים, צינורות, מסלולים ונעליים. כולם קשורים לתנועה ולהתרעה, אבל אף אחד מהם אינו מצליח לייצר יציאה מלאה. בעיניי, אצל פרנקו אי הידיעה הופכת לתנאי להתחלה. אצל גנור אי הידיעה הופכת לתנאי של מילוט.

גם היחסים בין האובייקטים שונים. פרנקו מציג מספר קטן יחסית של גופים גדולים, והמרחק ביניהם גלוי מאוד. אצל גנור כמעט הכול מתפצל לעשרות פרטים. החיבור ביניהם מסובך, קשור ומצטלב. אצל פרנקו השבר מרגיש כמו פיצול בין גופים. אצל גנור הוא מרגיש כמו מערכת שלמה שהתפרקה לאובייקטים. לכן גם הצופה פועל אחרת. מול פרנקו אני יכול להתעכב על היחס בין שני דברים. אצל גנור אני בעומס ואני נדרש לסרוק, למיין ולהחליט לאיזה אות להגיב.

בסופו של דבר, ״פעמון שורק״ מבטאת עבורי את המציאות הסטודנטיאלית הישראלית בזמן מלחמה דרך מה שהמלחמה עושה לדברים שמסביב לחיים. היא הופכת את הבית למשהו שאפשר לפרק. הכותרת מתארת כלי שמייצר קול, אבל העבודה שותקת. ובכל זאת הקול נמצא כמעט בכל מקום כאפשרות. בפעמונים, במטבעות, בצינורות ובעקבים. אני לא שומע את האזהרה, אבל הגוף כבר מתנהג כאילו היא עומדת להגיע.

אבל בשתי העבודות אין פתרון שלם. שתיהן משאירות את הצופה בתוך מערכת חלקית ודורשות ממנו לנוע בין דברים שאינם מסבירים את עצמם עד הסוף. שתיהן משתמשות בכחול, לבן ובחומר טבעי בלי לאפשר לצבעים להתאחד לדימוי יציב. ושתיהן מראות שהתגובה האמנותית למלחמה אינה חייבת להראות את המלחמה עצמה. היא יכולה להראות מה קורה לעין, לחפץ, לבית, לגוף וליכולת לדמיין את הרגע הבא.